

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

III. Pierius Alexandrinus Origenes iunior dictus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

A suspectus, sparsis de se rumoribus mature occurrit, scripta ad Fabianum Papam, aliosque Praefules Epistola, qua sententiam suam de rebus divinis declaravit.

B II. Vita sanctum laudibus profecutus est Dionysius Alexandrinus in Epistola ad Theotechnum, seu Theodotum Casariensem Episcopum, ut à Gobaro apud Photium Cod. 232. proditum est. Et vero quas vivus animorum turbas exciverat Origenes, morientem restinxisse credibile est; nulla enim perseverantis post eius obitum odij indicia veteres nobis memoriae suppeditant. Sed non multo post in superstitem ejus famam novae tempestates incubuerunt. Primum eo extincto Methodium Tyrium Episcopum Diocletiani temporibus doctrinam ipsius impugnasse reperio: narrat quippe Hieronymus scri-
 ptos fuisse ab eo libros De resurrectione contra Origenem, De Pythonissa, & De arbi-
 C trij libertate. Operis De resurrectione fragmentum inigne Panario suo intexuit Epiphanius Har. 64. cujus Excerpta etiam repraesentavit Photius Cod. 234. Idem Cod. 235, Excerpta affert ex ejusdem Ecloga *αὐτὸν ἔπι γυναικὶ*. & Cod. 236. *αὐτὸν τὴν ἄνθρωπον*, quibus Origenis dogmata castigantur. At eum sui demum iudicij poenituisse, & velut palinodiam canentem admiratorem se Origenis professum esse in Dialogo quem Xenonem inscripsit, auctor est Socrates libr. 6. cap. 13. Sed Socrati contradicit Baronius ad A. 402, mendacique reum peragit hoc argumento, quod laudatum primo à se Origenem postea damnarit Methodius, ut Eusebius tradit apud Hieronymum libr. 1. Apolog. in Rufin. cap. 2. tantum abest ut damnatum à se primo, deinde laudarit. Quasi non laudasse primum Origenem potuerit Methodius, & deprehensis postmodum erroribus vituperasse, & iisdem demum excusatis ad priorem sententiam rediisse. Addit Baronius ex Methodij contra Origenem lucubrationibus plurima depromisse Epiphanium; quod facere erubuit, si scilicet pristinam sententiam Methodium revocasse. Valeret id sane, si in Dialogo illo Xenone scripsisset Methodius, quaecunque à se adversus Origenem dicta sunt, falsa esse; sin vero id sibi voluit duntaxat, errasse quidem Origenem, sed errore condonando, nimisque severe eum ac duriter à se exceptum, cui favere potius propter pietatem, & praecleara in Ecclesiam merita debuisset, quo tandem recidit Baronij ratiocinatio? Postremum illius adversus Socratem argumentum hoc est; Methodiani Dialogi mentionem extare nullam apud Eusebium, nullam apud Rufinum, ac proinde suppositivum esse. Videratne vero Baronius sex Apologiae libros à Pamphilo & Eusebio in gratiam Origenis scriptos, in quibus
 D quaecunque pro illo facere poterant, diligenter collecta fuerunt, nec Xenonis proinde Dialogi mentio praetermissa.

E III. Sane tanta erat his temporibus Origeniana doctrinae celebritas & existimatio, ut hinc ad facti poenitentiam adductum fuisse credam Methodium, cum vix quemquam ad suas pelliceret partes; cuncti ferme Adamantio adhærescerent. Quem tamen à Petro Alexandrino Episcopo & martyre, qui Methodij aetate suppar fuit, male habitum reperio. Loca quaedam ex ipsius libris profert Iustinianus in Epistola ad Menam, unde quam insensus ipsi adversus Origenem animus fuerit, intelligitur. Tunc autem inter sectatores Origenis Alexandriae florebat vir magni nominis Pierius Presbyter, quem rara eruditio, indefessus labor, felix ingenium, temperantia ac paupertatis studium, utiles & iucundae
 F ad populam conciones tantum commendarunt, ut junior Origenes diceretur: quasi in ea laude, laudum omnium, qua Ecclesiasticum virum deceant, summa contineretur: *ἦν γὰρ πῶς ἐν τοῖς ἀριστοῦστοις ἀπέχθη*. Tunc enim inter celeberrimos Origenes habebatur, inquit Photius Cod. 119. ubi de Pierij scriptis disserit. Idem Cod. 106. Theognosti Alexandrini Hypotyposon libros septem recensens, eum ait sive ascedandi, sive defendendi Origenis studio ductum decrevisse Dei Filium esse creatum, & ratione praeditis tantum praesse, eademque de Spiritu sancto ac Origenem proposuisse, & corpora Angelis ac Daemonibus item ut illum tribuisse. At Codice tamen 232. Athanasium scribit Photius Theognostum in multis locis admittente. Sane studiosissimum virum, & disertum, & admirandum eum appellat Athanasius, ipsiusque praesidium adversus Arianos usurpat: atque idcirco praeter-
 missam ab Eusebio mentionem illius probabile est, quod ab Arianis partibus fuerit alienus. Quapropter corruptas ab huius sectae patronis, quemadmodum & Cle-
 mentis librum eodem titulo inscriptum, non immerito Andreas Schottus conjectat. Quod si integer ad nos Photij codex pervenisset, aetatem ejus compertam haberemus. Vnum hoc scire licet, Athanasio antiquiorem fuisse illum, Origene recentiorem.

IV. A Methodij aetate ad Ariana tempora suus Origeni honos videtur constituisse. Otto autem Ario, patrociniū haresis suae quarentes Ariani, Adamantij nomen causae suae praetexere studuerunt. Ex ipsius ergo operibus collegerunt diligenter, quaecunque Filij dignitatem labefactare, vel suam denique de Trinitate opinionem iuvare videbantur. Atque id tolerabile erat, si hac sine vaeordia ipsorum stent; verum nefaria etiam doctrinae vitus iisdem passim affuderunt scriptis, ut suum penitus Origenem facerent. Cujus ad ele-
 bb iij

Hieron. in
libr. De
script. Eccl.
cap. 94.

Athanas.
De Synod.
Nican. de
verbo. c. 2
peccat. in
spu sancto.
Schottus in
Sibit. ad
Photij Cod.
106.